

Nr 311.

Av herr **Molin** i Dombäcksmark, om skrivelse till Kungl. Maj:t i fråga om verkningarna i visst avseende av gällande förordning angående inteckning i fast egendom.

Servitut, som upprättats före den 1 januari 1876, då kungl. förordningen den 16 juni 1875 angående inteckning i fast egendom trädde i kraft, gäller, som bekant, utan inteckning, varemot servitutsavtal, som upprättats efter den 1 januari 1876, måste intecknas för att för framtiden äga bestånd. Genom tillkomsten av kungl. förordningen den 16 juni 1875, varigenom det bröts emot den hävdvunna principen, att inga särskilda åtgärder behövde tagas för att skydda servitutsavtal i sammanhang med jordaköp, ha massor av medborgare, i okunnighet om den nya ordningen, underlåtit att i tid söka inteckning för sina skogsfångst-, mulbetes- m. fl. rättigheter och ha sålunda gått dem förlustiga. Särskilt gäller nu detta ägare av avsöndrade lägenheter, till vilka vid upplåtelsen lämnades skogsfångst och betesrättigheter m. m.

Det är givetvis en allvarlig sak, att stora grupper av medborgare på detta sätt kommit att mista avsevärda rättigheter, vilka köpts och betalats. Fördenskull anser jag det vara statens plikt att nu i första hand åtminstone låta undersöka i vad mån och i vilken omfattning kungl. förordningen den 16 juni 1875 verkat därhän, att folk mistat rättigheter, som ansetts och enligt äldre svensk rättsuppfattning också varit okränkbara.

Väl vet jag, att okunnighet om lagens föreskrifter icke medför rättighet att göra sig oberoende av dem. Men här gäller det fall, då humanitet och rättskänsla reagerar emot att saken avfärdas enligt den nakna juridiska formeln.

De personer, som köpt avsöndringar med åtföljande servitutsrättigheter, hava dock fått lagfart å sina fång. Uti lagfartsbevisen ha ej ens

antytts, att något vidare måste göras för att skydda servitutsavtalen. Vederbörande ha fått leva i god tro, att lagfarten gällde allt vad som stod i papperen. Ambitionen borde ju ha varit så pass allmän hos våra domare, att folk upplysts om nödvändigheten av att söka inteckning för servitutsrättigheterna samtidigt eller omedelbart efter lagfarten å själva jordområdet. Så har tyvärr ej alltid vara fallet.

I förlitande på att riksdagen ej skall vägra gå med på en utredning för konstaterande av fakta i saken hemställes,

att andra kammaren för sin del ville besluta, att riksdagen må i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, det Kungl. Maj:t täcktes verkställa utredning om i vilken omfattning kungl. förordningen den 16 juni 1875 angående inteckning i fast egendom verkat därhän, att servitutsavtal, som upprättats efter den 1 januari 1876 i sammanhang med lagfarna jordafång, genom försummelse att i tid söka inteckning gått om intet och att för riksdagen framläggas resultatet av denna utredning.

Stockholm den 5 februari 1917.

Emil Molin,
Dombäcksmark.
